

Великий масив судової практики у даній категорії справ є результатом відсутності механізму імплементації міжнародних стандартів з митної вартості, що викладені в Угоді по застосуванню ст. VII ГАТТ 1994.

Незважаючи на свою стислість, Угода по застосуванню ст. VII ГАТТ 1994 є однією з найскладніших угод СОТ, і багато країн, що розвиваються зіткнулися з рядом систематичних проблем при спробі ввести її положення у свої національні законодавства.

Проблеми імплементації міжнародних стандартів щодо інституту становлення та функціонування митної вартості, з якими зіткнулися країни з перехідною економікою, потребують свого вирішення.

Для усунення цих проблем необхідно системно досліджувати та об'єктивно впроваджувати у національне законодавство положення Угоди по застосуванню ст. VII ГАТТ для утвердження справедливої, однакової та нейтральної системи митної оцінки товарів по всій території України.

Також пропонуємо для підвищення рівня кваліфікації персоналу митних адміністрацій – запровадити на національному рівні систему електронного навчання по аналогії з розробкою Всесвітньої митної організації «Сіікс», яка б містила у собі методичні матеріали, роз'яснення для працівників митниць по практичній імплементації Угоди про застосування ст. VII ГАТТ та безкоштовні онлайн курси по проблемним питанням з безперешкодним доступом до теоретичної бази та відео записів самого курсу в будь-який час.

Список використаних джерел:

1. Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/>

Дочинець А.М.

студентка,

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

ДЕРЖАВНИЙ ФІНАНСОВИЙ КОНТРОЛЬ: ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ В УКРАЇНІ

Державний фінансовий контроль є одним із основних засобів здійснення фінансової політики. Необхідно зазначити, що від того, як побудована в країні система державного фінансового контролю, значною мірою залежать, із одного боку, довіра до держави громадян та зарубіжної спільноти, а з іншого – економічне зростання країни, умови розвитку бізнесу, формування сприятливого інвестиційного клімату. На сьогодні питання реформування системи здійснення державного фінансового контролю є дуже актуальним і важливим, оскільки, як показує практика, несвоєчасне адаптування державного фінансового контролю до економічних змін останніх років спричинило значне зниження його ефективності. А це, у свою чергу, призводить до поширення форм, обсягів і наслідків шахрайств щодо обігу бюджетних коштів і державного майна.

Крім того, сучасна Україна прагне вступити в Європейський Союз, що орієнтує її на нові принципи управління, а відповідно, й нові підходи до видів діяльності, функцій державних органів та їх структурної побудови.

При реформуванні системи державного фінансового контролю Україна повинна спиратись на досвід організації систем фінансового контролю в інших країнах з метою використання їх позитивного досвіду в цьому питанні.

Державний фінансовий контроль в Україні здійснюється в двох напрямках:

1) контроль держави за формуванням та ефективним використанням коштів державного бюджету та загальнодержавних цільових, позабюджетних фондів України;

2) контроль держави за дотриманням вимог діючого законодавства для забезпечення законності, раціональності та дотримання фінансової дисципліни в процесі формування, розподілу, володіння, використання та відчуження активів, що належать державі [1].

Фінансовий контроль у зарубіжних країнах підрозділяється на парламентський, адміністративний, судовий, банківський і наднаціональний. Важливе значення у системі фінансового контролю у розвинених країнах належить спеціальним органам фінансового контролю, яких належать: Головне контрольне управління у США, Національне контрольно-ревізійне управління у Великобританії, Федеральна рахункова палата в Німеччині, Рахункова палата у Франції та ін.

На сьогодні державний фінансовий контроль в Україні здійснюють за необхідністю та в межах своєї компетенції різноманітні органи державного управління. До них належать Рахункова палата України, Державна фіскальна служба України, Державна казначейська служба України, Національний банк України, а також Державна аудиторська служба України.

Відповідно до ст. 110 Бюджетного кодексу України до повноважень Рахункової палати належить здійснення контролю за надходженням та використанням коштів Державного бюджету України, у тому числі за утворенням, обслуговуванням і погашенням державного боргу, ефективністю управління коштами державного бюджету, використанням коштів місцевих бюджетів у частині трансфертів, що надаються з державного бюджету [2]. Однак на сьогодні, на жаль, можна констатувати, що Рахункова палата України, виступає тільки «реєстратором» порушень бюджетного законодавства (інформує правоохоронні органи щодо допущених порушень, а не виконує попереджувально-профілактичних функцій). Рахункова палата повинна бути незалежним контрольним органом, здатним оперативно реагувати на зміни соціально-економічних умов, з потужною аналітичною складовою в діяльності.

Державна аудиторська служба України є тим контролюючим органом, який досить ефективно вирішує завдання здійснення державного фінансового контролю за використанням і збереженням державних фінансових ресурсів, необоротних та інших активів, правильністю визначення потреби в бюджетних коштах та взяттям зобов'язань, ефективним використанням коштів і майна та ін. (ст. 2 Закону України «Про основні засади здійснення державного фінансового контролю в Україні») [3].

Згідно з Концепцією розвитку державного внутрішнього фінансового контролю до 2017 року [5] на Державну аудиторську службу України покладено відповідальність за реформування системи державного внутрішнього фінансового контролю як сукупності контрольних-аналітичних заходів, спрямованих на забезпечення належного управління державними фінансами, які реалізуються в умовах внутрішнього контролю, внутрішнього аудиту, інспектування. Таким чином в основу концепції закладено зміну пріоритетів – перехід від інспектування із застосуванням санкцій за допущені правопорушення до внутрішнього контролю, спрямованого на запобігання правопорушенням і надання внутрішніми аудиторами незалежних рекомендацій із підвищення ефективності і управління державними фінансами.

Необхідно зазначити те, що стандарти здійснення державного фінансового контролю у Європі формувалися протягом тривалого часу еволюційним шляхом. Як зазначає О. А. Шевчук, у ході досить тривалого періоду еволюції сучасних західних суспільств були сформовані інститути та інструменти фінансового контролю в національних масштабах. Мова в цьому контексті йде в першу чергу про країни Західної Європи та США [4].

Що ж стосується України, то вона має адаптувати вже існуючу практику функціонування системи державного фінансового контролю до нових європейських стандартів, але не формально, а реально. При цьому варто звернути увагу на те, що Україна вже зробила на цьому шляху певні кроки, про що безпосередньо зазначено у Концепції розвитку державного внутрішнього фінансового контролю на період до 2017 р., затвердженій Розпорядженням КМУ від 24 травня 2005 року № 158-р. [5]. В зазначеній Концепції закріплено важливу думку про те, що, незважаючи на ту обставину, що системи державного внутрішнього фінансового контролю в різних країнах Європи мають певні відмінності, вони функціонують за єдиними (стандартними) організаційними підходами та понятійною базою. Це положення має фундаментальне значення, оскільки мова йде не про адаптацію до певної сукупності стандартів, особливо практики у сфері державного фінансового контролю різних європейських країн, а про приведення практики здійснення державного фінансового контролю в Україні до єдиних стандартів, які є спільними у цій сфері для всієї Європи.

Отже, незважаючи на те, що в Україні існують такі інституції як Рахункова палата та Державна аудиторська служба України тенденція неефективного використання коштів ще зберігається. Контрольна функція управління повинна бути спрямована не лише на оцінку законного витрачання бюджетних коштів та інших державних ресурсів, а й на досягнення конкретних результатів з метою поліпшення якості життя громадян. Спираючись на світовий досвід необхідно вдосконалювати систему фінансового контролю і впровадити ефективний фінансовий контроль в Україні.

Шляхами вдосконалення системи державного фінансового контролю може бути: оптимізація організаційної структури державного фінансового контролю; стандартизація та кодифікація державного фінансового контролю;

удосконалення кадрового забезпечення системи державного фінансового контролю; поліпшення матеріально-технічного і фінансового забезпечення функціонування системи державного фінансового контролю тощо.

Також слід визнати, що, не дивлячись на прогалини та недоліки, вітчизняна система державного фінансового контролю розвивається у напрямі, що відповідає міжнародній практиці. Адаптація кращого світового досвіду щодо функціонування системи державного фінансового контролю дозволить суттєво підвищити результативність контрольної діяльності.

Список використаних джерел:

1. Романів М.В. Становлення та розвиток державного фінансового контролю в Україні : автореф. канд. екон. наук / М.В. Романів. – К.: – 2001. – 17 с.
2. Бюджетний кодекс України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua>
3. Закон України «Про основні засади здійснення державного фінансового контролю в Україні» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2939-12>
4. Шевчук О.А. Государственный финансовый контроль Украины в условиях Евроинтеграции [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.sworld.com.ua/index.php/ru/conference/the-content-of-onferences/archives-of-individual-conferences/march-2013>
5. Концепція розвитку державного внутрішнього фінансового контролю на період до 2017 р., затверджена Розпорядженням КМУ від 24 травня 2005 року № 158-р [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/158-2005-p>

Дяченко Ю.В.

студент,

*Навчально-науковий інститут інформаційної безпеки
Національної академії Служби безпеки України*

АДМІНІСТРАТИВНЕ РОЗСЛІДУВАННЯ В СПРАВАХ ПРО ПОРУШЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО ДЕРЖАВНУ ТАЄМНИЦЮ

На сьогоднішній день актуальність теми є охорона державної таємниці України та обумовлена тим, що співробітники органів СБ України здійснюють лише першу стадію провадження в справах про адміністративні правопорушення за ознаками до статті 212² КУпАП про адміністративне розслідування [3, с. 173].

Сутність стадії полягає в тому, що є виявлення порушення законодавства про державну таємницю уповноважені посадові особи органів СБ України які вирішують питання щодо всіх умов, підстав для початку провадження в справі про адміністративне правопорушення і проводять адміністративне розслідування, складають протокол про адміністративне правопорушення відповідно до статті 254 КУпАП [3, с. 211].

Стадія, що розглядається, складається з кількох елементів, а саме: виявлення фактів правопорушення, встановлення фактичних обставин справи, складання протоколу про адміністративне правопорушення, направлення матеріалів для розгляду справ.

Справа про адміністративний проступок порушується тільки тоді, коли для початку адміністративної справи є відповідні приводи й підстави.